

Загараюцца новыя зоркі

Брыгада праходчыкаў А. В.
Селіванава, якая прабівае
шахтныя ствалы на трэцім ка-
лійным камбінаце, ускрыла
нядаўна другі саляны гары-
зонт.

Тут над полем, капрамі
ўстаўленым,
Не змаўкае працоўны гуд;
І сышліся капры - веліканы,
Нібы сілай памерацца, тут.

Яшчэ ўчора нізінамі роснымі
Толькі вецер самотна гуляў,

А сягоння скарбы дзівосныя
Адкрывае людзям зямля.

Тут праходчыкі, нібы дома,
Гаспадараць у нетрах адны,
І адкалваюць грунт
пнеўмаломы—
Ужо вышлі на слой саляны.

Перамогі рысы выразныя
Нясуць бодні з сабой на-гара.
Бачу: новыя зоркі нязгасныя
Загараюцца на капрах!

* * *

Мяне білі вятры,
Мяне білі завеі,
Прамярзаў я ў дарозе
Да самых касцей.
Часам цяжка было,
Ды не траціў надзеі

Бездарожжа адолец,
Дайсці да людзей.

І калі б я не стаў
Апірацца ў паходзе
На сардэчных людзей,
Калі сіл не стае, —
Хіба змог бы я сёння
Шляхі ўсе праходзіць,
Хіба змог бы паверыць
У сілы свае?

Мо' таму раўнадушных
Клянучы сягоння,
Мо' таму і хачу
Маладым падказаць:
— Вы ніколі не будзьце
У іх у палоне,
Бо дарогі сваёй
Вам тады не пачаць!